

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jaroslava Hubáčka a soudců JUDr. Elišky Cihlářové a JUDr. Karla Šimky v právní věci žalobkyň: **a) T-Mobile Czech Republic a. s.**, se sídlem Tomíčkova 2144/1, Praha 4, zastoupena JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem se sídlem Vinohradská 30, Praha 2 a **b) Vodafone Czech Republic a. s.**, se sídlem náměstí Junkových 2808/2, Praha 5 - Stodůlky, zastoupena Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem a společníkem KŠD LEGAL advokátní kancelář s. r. o., se sídlem Hvězdova 1716/2b, Praha 4, proti žalovanému: **Český telekomunikační úřad**, se sídlem Sokolovská 219, Praha 9, za účasti osob zúčastněných na řízení: **I. O2 Czech Republic a. s.**, se sídlem Za Brumlovkou 266/2, Praha 4 - Michle, **II. UPC Česká republika, s. r. o.**, se sídlem Závěšova 502/5, Praha 4 - Nusle, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 A 54/2011 – 181,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni a) T-Mobile Czech Republic a. s. na náhradě nákladů řízení částku ve výši 4.114 Kč, která je splatná do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně JUDr. Petra Hromka, Ph.D., advokáta.
- III. Žalovaný **je povinen** zaplatit žalobkyni b) Vodafone Czech Republic a. s. na náhradě nákladů řízení částku ve výši 4.114 Kč, která je splatná do 15 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám zástupce žalobkyně Mgr. Martina Dolečka, advokáta.
- IV. Osoby zúčastněné na řízení **nemají** právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Včas podanou kasační stížností se žalovaný předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu domáhá u Nejvyššího správního soudu vydání rozsudku, kterým by byl zrušen rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 A 54/2011 – 181, a věc byla vrácena tomuto soudu k dalšímu řízení.

I.

Vymezení věci, podání účastníků řízení a osob zúčastněných na řízení

Městský soud v Praze (dále též „městský soud“) napadeným rozsudkem zrušil rozhodnutí předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu ze dne 23. 2. 2011, č. j. 137 781/2010-603/III.vyř., a rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 27. 9. 2010, č. j. 28 799/05-611/IX.vyř. (dále také „napadené rozhodnutí“) a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Městský soud tak učinil především z důvodu porušení práva Evropské unie (Směrnice EP a Rady č. 2002/22/ES) a pro vady v řízení spočívající v nedostatečných skutkových zjištěních.

Výše uvedeným rozhodnutím předsedy Rady Českého telekomunikačního úřadu byly zamítnuty rozklady osoby zúčastněné na řízení I. společnosti Telefónica O2 Czech Republic, a. s. (nyní O2 Czech Republic a. s. dále také „O2“) a žalobkyň T-Mobile Czech Republic a. s. a Vodafone Czech Republic a. s., a současně bylo potvrzeno rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 27. 9. 2010, č. j. 28 799/05-611/IX.vyř., kterým bylo ověřeno, že výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004, předložená společností O2 dopisem č. j. 136/2005-RIU-REG III. vyř. dne 29. 7. 2005 v části A, ve verzi po mimořádném odpisu realizovaném v roce 2003 (impairmentu) činí 302.622.498 Kč.

Městský soud především přisvědčil žalobkyním v tom, že vnitrostátní právní úprava - zákon č. 151/2000 Sb., o telekomunikacích a o změně dalších zákonů, ve znění účinném pro rok 2004 (dále jen „zákon o telekomunikacích“) a vyhláška Ministerstva dopravy a spojů č. 235/2001 Sb., kterou se stanoví podrobnosti o výpočtu a úhradě prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby držitelem telekomunikační licence (dále jen „vyhláška“) - byly v rozporu se Směrnicí Evropského parlamentu a Rady č. 2002/22/ES, o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací, ze dne 7. 3. 2002 (dále jen „Směrnice“). Konkrétně dovodil, že ust. § 31 zákona o telekomunikacích (účinné do 30. 4. 2005) bylo v rozporu s čl. 12 a čl. 13 Směrnice. K odstranění rozporu došlo až přijetím nové právní úpravy - zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích a o změně některých souvisejících zákonů (dále jen „zákon o elektronických komunikacích“), který nabyl účinnosti 1. 5. 2005. Rozpory spočívaly: a) v rozdílném určení výše ztráty a b) v rozdílném způsobu výpočtu a určení prokazatelné ztráty. Podle vnitrostátních právních předpisů byla žalovaným nesprávně zohledňována jakákoliv ztráta, ačkoliv podle Směrnice měla být zohledněna toliko ztráta, která představuje „*Nespravedlivou zátěž*“. Takovou ztrátou, vycházející z judikátu C-222/08 - Komise proti Belgii (čl. 35, 37, 42, 43), je jen ztráta, která je nadměrná z hlediska možnosti ji unést vzhledem k velikosti podniku, jeho postavení na trhu, finančním možnostem atd. (nejde tedy o jakoukoliv ztrátu, jak to bylo upraveno ve vnitrostátní právní úpravě platné a účinné v roce 2004).

pokračování

Městský soud má za to, že správním orgánem byl do výpočtu prokazatelné ztráty (podle vnitrostátního práva) zahrnut jednak přiměřený zisk a jednak nebyly ve smyslu unijní úpravy zohledněny „výhody“, včetně výhod nehmotných. Jde-li o započtení přiměřeného zisku, vycházel z toho, že úprava výpočtu čistých nákladů, obsažená ve Směrnici, je orientována pouze na zjištění nákladů jako takových. Podle této unijní úpravy se započítávají pouze náklady na provozování univerzální služby, a to dosti striktním způsobem. Při tom je zásadně třeba zohlednit veškeré výhody (i nehmotné), které provozovateli - společnosti O2 - vznikly poskytováním univerzální služby. Žádným způsobem se však do určení výše čistých nákladů (prokazatelné ztráty) nepromítají možné ušlé zisky, jak tomu bylo podle české právní úpravy v roce 2004. Cílem Směrnice tak je (případně – viz měřítko spravedlivosti nesené zátěže) kompenzovat pouze vzniklé náklady a vyloučit jakékoliv možné ovlivnění rovné hospodářské soutěže na telekomunikačním trhu společenství (zejm. body 4 a 18 odůvodnění rozsudku). Vnitrostátní právní úprava účinná v roce 2004 nejenže umožňovala zvýšení ztráty z provozu univerzální služby zahrnutím i přiměřeného zisku do ní, což je v rozporu s unijní úpravou, ale současně neumožňovala při určení výše ztráty zohlednit veškeré výhody, včetně výhod nehmotných, jak to bylo naopak výslovně vyžadováno Směrnicí.

Městský soud proto dovodil, že vnitrostátní právní úprava byla v roce 2004 v rozporu se Směrnicí, a byly tak naplněny předpoklady pro přímé použití Směrnice. Mělo tomu být tak proto, že implementace Směrnice do právního řádu České republiky neproběhla úspěšně a uběhla i implementační lhůta stanovená Směrnicí. Směrnice v čl. 13 odst. 1 jednoznačně stanoví, že k zavedení mechanismu pro úhradu čistých nákladů (prokazatelné ztráty) je nezbytné nejprve posoudit, zda čisté náklady představují pro poskytovatele univerzální služby nespravedlivou zátěž. V tomto ohledu není členským státům ponechán žádný prostor pro uvážení, jak bylo ostatně potvrzeno i výkladem Soudního dvora Evropské unie (dále jen „Soudní dvůr“) ve věci Base (C-389/08). Lze tedy bez jakýchkoliv pochybností určit, jak má regulační orgán postupovat. Na uvedeném nic nemění ani neurčitý právní pojem „*nespravedlivá zátěž*“, jehož obsah má být určen až úvahou správního či soudního orgánu. Soudní dvůr především nepovažuje ve své judikatuře interpretační nejasnosti ohledně obsahu použitých termínů za překážku přímého účinku (srov. rozhodnutí ve věci C-41/1974).

Městský soud neshledal ani možným použít při výkladu vnitrostátního práva eurokonformní výklad. Je tomu tak proto, že vnitrostátní právní řád neumožňuje žalovanému správnímu orgánu (Český telekomunikační úřad), aby při svém rozhodování nezohlednil vnitrostátním právem umožňované zahrnutí přiměřeného zisku do výše čistých nákladů za univerzální službu. Přímý účinek Směrnice není k tíži jednotlivce - což by jinak vylučovalo přímou aplikaci Směrnice. Poskytovatel univerzální služby v roce 2004 - společnost Telefónica Czech Republic, a. s. (O2) - také nebyl privátním podnikatelským subjektem (jednotlivcem), ale „*státní entitou*“ pod kontrolou státu [většinovým vlastníkem (51,1 % akcií) této společnosti byl stát, resp. Fond národního majetku, jenž byl podřízen Ministerstvu financí České republiky], který plnil i univerzální službu ve veřejném (státním) zájmu, a nad plněním této povinnosti dohlížel stát prostřednictvím žalovaného.

Městský soud v Praze vybudoval své rozhodnutí i na názoru, že vstup České republiky do Evropské unie v průběhu roku 2004, za který byla prokazatelná ztráta v řízení ověřována, neměl v posuzovaném případě vliv na aplikaci unijního práva. Účinky práva Evropské unie od okamžiku přistoupení členského státu jsou v obecné rovině

nepochybné. Správní soud zohlednil především skutečnost, že povinnost poskytovat univerzální službu trvala kontinuálně a bez jakékoliv změny po celý rok 2004. Prokazatelná ztráta se vypočítávala a řízení o jejím ověření bylo zahájeno až v roce 2005. Lze tedy hovořit o trvajícím právním vztahu, o kterém bylo rozhodováno v době působení práva Evropské unie. Na takový právní vztah jako celek je nutno aplikovat jednu právní úpravu, a to právní úpravu členského státu Evropské unie. Městský soud proto uzavřel, že právo Evropské unie se použije na posouzení celé projednávané věci, tj. na prokazatelnou ztrátu za celý kalendářní rok 2004.

Proti tomuto rozsudku městského soudu podal předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu jako stěžovatel (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, kterou opírá o ust. § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. neboť má za to, že městský soud posoudil vadně po právní stránce otázku možného přímého účinku Směrnice a jeho rozsudek je v tomto směru i nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů či nesrozumitelnost.

Stěžovatel především vytýká městskému soudu, že při svém rozhodování dospěl k nesprávnému právnímu závěru ohledně toho, že společnost O2 byla v roce 2004 státní entitou skrze majetkový podíl státu v této společnosti. Takový závěr nemá oporu v právních předpisech, ani v judikatuře. Judikatura Soudního dvora sice hovoří o „kontrolě entity ze strany státu“, nehovoří však již o tom, jak velký tento podíl má být (zda 100 %, jak se domnívá stěžovatel, nebo postačí 51 %, jak dovozuje městský soud; v judikatuře Soudního dvora vystupoval příslušný členský stát vždy v pozici 100 % společníka). Nesprávnost názoru městského soudu dokládá i to, že společnost O2 byla soukromou osobou obchodovatelnou na burze a měla i soukromé akcionáře. Tito - v důsledku posouzení statusu společnosti O2 jako státní entity - by pak skrze své podíly získali nižší podíl na výnosu této společnosti. K tomu se přiklání i odborná literatura. Městským soudem poukázaný případ Foster a další z 12. 7. 1990, C-188/89, na danou věc vůbec nedopadá. V poukazované věci šlo o znárodněnou společnost s monopolním postavením. Takové postavení společnost O2 v roce 2004 v České republice neměla. Nemohla proto být skrze dílčí obchodní podíl státu v této společnosti považována za státní entitu. Nelze se proto dovolávat ani přímého účinku Směrnice k tíži jednotlivce - zde společnosti O2 a jejích menšinových akcionářů. Opodstatněný není také závěr městského soudu, že společnost O2 byla státní entitou pro výjimečné pravomoci spočívající v poskytování univerzální služby. Tato služba není ničím zvlášť výjimečná, neboť ve skutečnosti jde jen o poskytování služby nad rámec běžné telekomunikační služby. Nejde ani o nepřímý výkon funkcí státu, který by byl nadto neobvyklý v soukromých vztazích. Povinnosti a oprávnění společnosti O2 nelze také přirovnat ke kompetencím ve věci souzené Soudním dvorem pod sp. zn. C-425/12 (Portgáz). Ničím výjimečným není ani okolnost, že společnosti O2, jako provozovateli univerzální služby, vzniká právo na úhradu ceny těchto služeb.

Městský soud též nesprávně dovodil, že Směrnice z časového hlediska dopadá i na univerzální službu poskytovanou společností O2 v celém roce 2004 na základě telekomunikační licence z roku 2002 [tedy i v období roku 2004, které předcházelo vstupu České republiky do Evropské unie (od 1. 1. 2004 do 30. 4. 2004)]. Takový výklad temporálních účinků unijní právní úpravy univerzální služby je v přímém rozporu se zásadou právní jistoty a ochrany nabytých práv. O2 byla pověřena poskytováním univerzálních služeb již v roce 2002, tedy ještě před vstupem České republiky do Evropské unie (stejně tak i před přijetím samotné Směrnice, která poskytování univerzální služby

pokračování

regulovala i před účinností asociační dohody). Výklad městského soudu by naopak společnost O2 zbavil práv nabytých před vstupem do Evropské unie podle tehdy platných a účinných právních předpisů, včetně očekávané odměny (určené náhrady) za poskytovanou univerzální službu. I kdyby však bylo skutečně třeba od 1. 5. 2004 postupovat pro účely vyčíslení ceny (úhrady prokazatelné ztráty z poskytování univerzální služby) výhradně podle Směrnice, městský soud pochybil minimálně již tím, že vztáhl vadně účinnost Směrnice na celý kalendářní rok 2004. Správně měl Směrnicí aplikovat jen na období od přistoupení České republiky k Evropské unii (od 1. 5. 2004 do 31. 12. 2004). Tento předpis nelze aplikovat též z toho důvodu, že ustanovení v něm uvedená nejsou dostatečně určitá a bezpodmínečná.

Městský soud se také mylí ve své úvaze o nepřipustnosti zohlednění přiměřeného zisku poskytovatele univerzální služby. Tento zisk je z ekonomického hlediska číselným vyjádřením nákladů na kapitálové investice. Nezahrnutí nákladů kapitálu do výpočtu ztráty je zásadní vadou jeho rozsudku. Přiměřený zisk nepředstavuje vyjádření ušlých zisků poskytovatele univerzálních služeb, jak nesprávně dovozuje správní soud, ale představuje vyjádření nákladů na kapitálové investice potřebné pro poskytování univerzální služby uložené společnosti O2. Jinak řečeno, „přiměřený zisk“ koresponduje s náklady na kapitálové investice potřebné pro poskytování univerzální služby.

Rozsudek městského soudu je však nesprávný a dílem i nepřezkoumatelný v otázce, kdy dovozuje, že správní orgán nezkoumal, zda prokazatelná ztráta představovala pro poskytovatele univerzální služby nespravedlivou zátěž, a pokud nezohlednil nehmotné výhody, které měl poskytovatel univerzální služby z titulu jejího poskytování. Je tomu tak především proto, že opak vyplývá z obsahu napadeného rozhodnutí i z obsahu celého spisu. Prokazatelná ztráta nespravedlivou zátěž pro poskytovatele univerzálních služeb bezesporu představovala, neboť byla vyčíslena v řádu stamilionů Kč a pro „unfair burden“ existuje vícero definic neúnosné zátěže.

Vzhledem ke složitosti posuzované věci stěžovatel současně navrhl Nejvyššímu správnímu soudu, aby předložil Soudnímu dvoru předběžnou otázku, v jejímž rámci by se tento vyslovil k otázce, zda:

- bylo možno společnost O2 v roce 2004 považovat za státní entitu, vůči níž by byl připuštěn přímý účinek Směrnice,
- lze na právní vztah vzniklý na základě telekomunikační licence z roku 2002 aplikovat Směrnicí, zejména s přihlédnutím k tomu, že Česká republika nebyla do 30. 4. 2004 členským státem Evropské unie, a
- lze do čistých nákladů ve smyslu Směrnice zahrnout přiměřený zisk, který odpovídá nákladům na kapitálové investice nutné k poskytování univerzální služby společností O2.

Žalobkyně a) T-Mobile Czech Republic a. s. se k podané kasační stížnosti žalovaného nevyjádřila, ač s ní byla řádně obeznámena.

Žalobkyně b) Vodafone Czech Republic a. s. se ztotožnila se závěrem městského soudu, že ve věci ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004 bylo třeba přímo aplikovat Směrnicí. Dovodila, že na společnost O2, která byla po celé období roku 2004 ovládána Fondem národního majetku (Českým státem), jenž byl jejím majoritním akcionářem, bylo třeba nahlížet jako na státní entitu ve smyslu judikatury ESD. Nelze odhlédnout též od okolnosti, že společnost O2 v tomto období navíc

zajišťovala poskytování služeb ve veřejném zájmu (např. rozsudek Soudního dvora ze dne 12. 7. 1990, Foster, C-188/89, nebo rozsudek ze dne 22. 6. 1989, Fratelli Constanzo SpA Comune di Milano, C-103/88). Přímo aplikovatelnost Směrnice lze rovněž dovodit ze skutečnosti, že subjektem, kterému předmětná Směrnice ukládá povinnosti při posuzování (ověřování) výše ztráty, je primárně žalovaný (ČTÚ), tedy orgán státu, a nikoliv společnost O2. V daném případě by se tak mohlo jednat o tzv. Triangulární vertikální vztah přímého účinku Směrnice (viz rozsudek Soudního dvora ze dne 7. 1. 2004, Wells, C-201/02), kde se jednotlivec (zde žalobkyně) dovolává přímé aplikace směrnice vůči státnímu orgánu, avšak přímá aplikace má vliv na právní postavení třetích osob - jednotlivců (zde společnost O2), který může být ve svém důsledku příznivý i nepříznivý. Přímý účinek Směrnice v projednávané věci (ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby) je proto v tomto případě nezpochybnitelný. Oproti stěžovateli má ale za to, že rozpor předchozí právní úpravy (zákona o telekomunikacích a vyhlášky) se Směrnicí je zcela evidentní. Tuto okolnost sama o sobě dokazuje i činnost zákonodárce, který přijal nový „eurokonformní“ zákon o elektronických komunikacích (č. 127/2005 Sb.). Tento však nabyl účinnosti až ode dne 1. 5. 2005. K obsahu rozsudku Soudního dvora ze dne 6. 10. 2015, sp. zn. C-508/14 v této věci se žalobkyně b) nevyjádřila.

Osoba zúčastněná na řízení I. O2 se plně ztotožňuje s obsahem podané kasační stížnosti stěžovatele. Ve shodě s ním považuje rozsudek městského soudu za nezákonný. V podrobnostech odkazuje na své vyjádření k žalobě žalobkyně b) ze dne 9. 9. 2013 a na své vyjádření k žalobě žalobkyně a) ze dne 7. 11. 2011, která jsou založena ve spise městského soudu. Navrhuje proto, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení.

Osoba zúčastněná na řízení II. UPC Česká republika, s. r. o. se k podané kasační stížnosti stěžovatele nevyjádřila, ač s ní byla řádně obeznámena.

II.

Předběžné posouzení Nejvyšším správním soudem, položení předběžné otázky Soudnímu dvoru

Nejvyšší správní soud při předběžném posouzení projednávané věci, jejímž meritem bylo přezkoumání zákonnosti kasační stížností napadeného rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 A 54/2011 – 181, a jemu předcházejícího rozhodnutí žalovaného ze dne 23. 2. 2011, č. j. 137 781/2010-603/III.vyř. a rozhodnutí ze dne 27. 9. 2010, č. j. 28 799/05-611/IX.vyř., dospěl k závěru, že o věci nelze rozhodnout bez toho, aby se obrátil na Soudní dvůr s předběžnou otázkou k výkladu Směrnice. Je tomu tak proto, že Nejvyšší správní soud je soudem členského státu, jehož rozhodnutí nelze napadnout opravnými prostředky podle vnitrostátního práva. Pokud mu v řízení před ním vyvstanou otázky výkladu práva Evropské unie, má tento soud povinnost obrátit se s nimi podle článku 267 Smlouvy o fungování Evropské unie na Soudní dvůr. Tak tomu bylo i v této věci.

pokračování

Nejvyšší správní soud ve shodě s městským soudem dospěl k závěru, že v otázce určení ceny univerzální služby v roce 2004 byly splněny předpoklady k přiznání přímého účinku Směrnice, že ve smyslu této Směrnice neměl být zahrnut do čistých nákladů univerzální služby na její poskytování i vnitrostátním právem předpokládaný přiměřený zisk a že v roce 2004 nebyla česká právní úprava regulující poskytování univerzální služby zcela v souladu se Směrnicí.

Nejvyšší správní soud shledal opodstatněným požadavek stěžovatele, aby v čistých nákladech ve smyslu Směrnice byly zohledněny i dílčí náklady „*vlastního kapitálu*“ vynaloženého při poskytování univerzální služby ze strany jejího poskytovatele - společnosti O2, které byly ne zcela jednoznačně podřazeny vnitrostátní právní úpravou termínu „*přiměřený zisk*“ [podle ust. § 31 a § 77 zákona o telekomunikacích ve spojení s ust. § 4 a přílohy č. 3 vyhlášky *přiměřený zisk je konstituován hodnotou 14,5% z účetní hodnoty vlastního kapitálu, který poskytovatel univerzální služby přiřadil na „pořízení dlouhodobého hmotného a nehmotného majetku sloužícího k poskytování ztrátových služeb“ (příloha č. 1 vyhlášky)*]. Není proto na jisto postaveno, zda deklarované náklady vlastního kapitálu (zahrnované podle vnitrostátní právní úpravy účinné v roce 2004 ve výši 14,5 % z účetní hodnoty tohoto vlastního kapitálu pod pojem přiměřeného zisku), odpovídají termínu čistých nákladů podle Směrnice, ani to, zda jejich procentní výše je přiměřená.

Současně se Nejvyšší správní soud rozešel s právním závěrem městského soudu v otázce, zda lze na poskytovatele univerzální služby v roce 2004 - společnost O2 - nahlížet jako na státní entitu (výklad českých soudů v této otázce není jednotný). V tomto směru měl Nejvyšší správní soud oproti městskému soudu za to, že na společnost O2 je nutno výhradně nahlížet jako na jednotlivce. Za státní entitu by podle Nejvyššího správního soudu mohla být společnost O2 označena pouze tehdy, pokud by Česká republika (stát) v roce 2004 disponoval výhradně 100 % podílem v této společnosti. Tak tomu ale v posuzovaném roce 2004 podle Nejvyššího správního soudu nebylo. Nelze také po této osobě, byť v ní má či měl členský stát i majoritní podíl (51 %), ani po jejích ostatních (minoritních) akcionářích spravedlivě požadovat, aby nesli následky nečinnosti státu při procesu aproximace práva Evropské unie (do 30. 4. 2005).

Mezi vnitrostátními soudy nebyl jednotný výklad ani v otázce, zda měl být skutkový stav, resp. zákonnost správním orgánem osvědčené výše ztráty z poskytování univerzální služby společností O2 za rok 2004 posuzována výhradně skrze právo Evropské unie (tedy bez ohledu na okolnost, že se Česká republika stala členem Evropské unie až ode dne 1. 5. 2004, jak dovodil městský soud, nebo výše ztráty měla být za období od 1. 1. 2004 do 30. 4. 2004 správně posouzena výhradně skrze tehdy platné a účinné právo České republiky a teprve počínaje dnem 1. 5. 2004 mohla být tato ztráta posuzována prizmatem Směrnice, tedy práva Evropské unie.

Ze všech uvedených důvodů rozhodl Nejvyšší správní soud usnesením ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 131/2013 - 86, ve znění opravného usnesení ze dne 9. 12. 2014, č. j. 7 As 131/2013 - 99 tak, že: „I. Soudnímu dvoru Evropské unie se p ř e d k l á d a j í tyto předběžné otázky:

- 1) Je třeba články 12 a 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady č. 2002/22/ES, o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací, ze dne 7. 3. 2002 (dále jen „Směrnice“), vykládat v tom smyslu, že zde

zakotvený institut „čistých nákladů“ na poskytování této služby brání tomu, aby do ceny zjištěných čistých nákladů této služby byl zahrnut i „přiměřený zisk“ jejího poskytovatele?

- 2) *V případě kladné odpovědi na první otázku, mají tato ustanovení Směrnice (čl. 12 a 13) přímý účinek?*
- 3) *Mají-li články 12 a 13 Směrnice přímý účinek, lze se tohoto účinku dovolávat vůči obchodní společnosti, v níž členský stát drží (kontroluje) 51% akcií - zde společnost O2 Czech Republic a. s. (jde o „státní entitu“), či nikoliv?*
- 4) *V případě kladných odpovědí na otázky 1 až 3, lze Směrnicí aplikovat i na vztahy vzniklé v období předcházejícím přistoupení České republiky k Evropské unii (od 1. 1. 2004 do 30. 4. 2004)?*

II. Řízení se přerušuje“.

III.

Rozhodnutí Soudního dvora, vyjádření účastníků řízení

Rozsudkem ze dne 6. 10. 2015 ve věci C-508/14 pátý senát Soudního dvora odpověděl na předběžné otázky Nejvyššího správního soudu takto:

- 1) *Články 12 a 13 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2002/22/ES ze dne 7. března 2002 o univerzální službě a právech uživatelů týkajících se sítí a služeb elektronických komunikací (směrnice o univerzální službě) musí být vykládány v tom smyslu, že nebrání tomu, aby byl do čistých nákladů na povinnost poskytování univerzální služby zahrnut „přiměřený zisk“ poskytovatele této služby, jež tvoří míra návratnosti vlastního kapitálu, kterou by požadoval podnik srovnatelný s poskytovatelem univerzální služby zvažující, zda bude s přihlédnutím k úrovni rizika službu obecného hospodářského zájmu poskytovat po celou dobu pověření.*
- 2) *Články 12 a 13 směrnice 2002/22 musí být vykládány v tom smyslu, že mají přímý účinek a jednotlivci se jich mohou přímo dovolávat před vnitrostátním soudem ke zpochybnění rozhodnutí vnitrostátního regulačního orgánu.*
- 3) *Směrnice 2002/22 musí být vykládána v tom smyslu, že se pro účely určení výše čistých nákladů na povinnosti univerzální služby poskytované určeným podnikem nepoužije na období před přistoupením České republiky k Evropské unii, tj. v rámci roku 2004 na období od 1. ledna do 30. dubna.*

Usnesením ze dne 11. 11. 2015, č. j. 7 As 131/2013 - 140, Nejvyšší správní soud předsedou senátu vyslovil, že se v řízení pokračuje a vyzval účastníky řízení a osoby zúčastněné na řízení k vyjádření ve lhůtě 14 dnů od doručení usnesení. Toto usnesení Nejvyššího správního soudu nabylo právní moci dne 15. 11. 2015.

Žalobkyně a) T-Mobile Czech Republic a. s. se v písemném vyjádření vyslovila tak, že i přes dílčí opodstatnění je kasační stížnost ve svém celku nedůvodná. Navrhuje proto s přihlédnutím k zásadě ekonomie řízení, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítl a umožnil tak správnímu orgánu vydat co nejdříve rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu i stanovisku Soudního dvora v této věci (sp. zn. C-508/14).

Stěžovatel, žalobkyně b) a osoby zúčastněné na řízení I. i II. se k obsahu rozsudku Soudního dvora ze dne 6. 10. 2015, zn. C-508/14 nevyjádřili, ač s ním byli řádně obeznámeni.

pokračování

IV.

Rozhodné skutkové okolnosti a právní posouzení věci Nejvyšším správním soudem

Z předloženého soudního a správního spisu, jakož i z dosavadního průběhu řízení vyplynuly následující rozhodné skutkové okolnosti. Žalovaný předseda Rady Českého telekomunikačního úřadu vydal dne 23. 2. 2011 pod č. j. 137 781/2010-603/III.vyř. rozhodnutí, jímž byly zamítnuty rozklady společností O2, Vodafone Czech Republic a. s., T-Mobile Czech Republic a. s. a bylo potvrzeno rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 27. 9. 2010, č. j. 28 799/05-611/IX.vyř., kterým bylo ověřeno, že výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004 předložená společností O2 dopisem č. j. 136/2005-RIU-REG III. vyř. dne 29. 7. 2005 v části A ve verzi po mimořádném odpisu realizovaném v roce 2003 (impairmentu) činí 302.622.498 Kč. Při posuzování výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004, kterou si uplatňovala společnost O2, vyšly správní orgány výhradně z vnitrostátních právních předpisů (zákon o telekomunikacích a vyhláška). Toto rozhodnutí napadly správními žalobami žalobkyně a) a žalobkyně b). Oběma žalobám při tom bylo společné, že žalovanému vytýkaly porušení komunitárního práva, zejména porušení Směrnice a nutnost její přednostní aplikace před vnitrostátním právem. Mělo tomu tak být především proto, že ust. § 31 zákona o telekomunikacích (účinné do 30. 4. 2005) bylo v rozporu s čl. 12 a čl. 13 Směrnice. Tento rozpor žalobkyně spatřovaly v nezohlednění nehmotných výhod souvisejících s poskytováním univerzální služby a v absenci posouzení toho, zda vyčíslená prokazatelná ztráta představuje pro poskytovatele univerzální služby nespravedlivou zátěž. Obě žalobkyně dále namítaly nevyhloučení nákladů na plnění uložených společnosti O2 již před rokem 2001, nezohlednění výnosů z příchozích a odchozích hovorů na dotčené telefonní stanici se slevou (tzv. nepřímé tržby) a nezohlednění nehmotných výhod (např. dobrého jména, jak vyplývalo např. z předloženého posudku). Městský soud napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející napadené rozhodnutí (ze dne 27. 9. 2010, č. j. 28 799/05-611/IX.vyř.) zrušil pro nezákonnost z důvodu porušení Směrnice a vad v řízení, a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Předmětem řízení před Nejvyšším správním soudem v této věci je posouzení zákonnosti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 4. 12. 2013, č. j. 3 A 54/2011 – 181.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná v takovém rozsahu, aby Nejvyšší správní soud uvedený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud předesílá, že řízení před kasačním soudem je podle ust. § 109 s. ř. s., obdobně jako řízení před krajskými soudy (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), založeno především na dispoziční zásadě.

Podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán rozsahem kasační stížnosti; to neplatí, je-li na napadeném výroku závislý výrok, který napaden nebyl, nebo je-li rozhodnutí správního orgánu nicotné. Podle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s. je Nejvyšší správní soud vázán důvody kasační stížnosti; to neplatí, bylo-li řízení před soudem

zmatečné [§ 103 odst. 1 písm. c)] nebo bylo zatíženo vadou, která mohla mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé, anebo je-li napadené rozhodnutí nepřezkoumatelné [§ 103 odst. 1 písm. d)], jakož i v případech, kdy je rozhodnutí správního orgánu nicotné. Podle ust. § 104 odst. 4 s. ř. s. kasační stížnost není přípustná, opírá-li se jen o jiné důvody, než které jsou uvedeny v § 103, nebo o důvody, které stěžovatel neuplatnil v řízení před soudem, jehož rozhodnutí má být přezkoumáno, ač tak učinit mohl.

Nejvyšší správní soud je proto povinen posoudit zákonnost jen těch úvah městského soudu, jež byly napadeny včasnou kasační stížností stěžovatele a dále těch, k nimž je povinen přihlížet z úřední povinnosti.

Stěžovateli je v první řadě třeba přisvědčit, že městský soud došel k nesprávnému právnímu závěru, pokud při svém rozhodování dovodil, že společnost O2 byla státní entitou a že se proto z tohoto důvodu lze dovolávat přímého účinku Směrnice vůči této společnosti.

Je tomu tak proto, že v projednávané věci jde o spor (posouzení zákonnosti správního rozhodnutí) mezi žalovaným (členským státem - reprezentovaným a jednajícím prostřednictvím vnitrostátního regulačního úřadu) na straně jedné a účastníky řízení [žalobkyní a) a žalobkyní b)] na straně druhé. Má-li mít Směrnice přímý účinek, nemůže sama o sobě zakládat jednotlivcům povinnosti, ale pouze jen práva. Jednotlivec se proto nemůže dovolávat Směrnice proti členskému státu, pokud se jedná o povinnost státu, která je přímo spojena se splněním jiné povinnosti, jež přísluší na základě této směrnice třetí osobě (např. rozsudek ve věci Wells, C-201/02, ECU:C:2004:12, bod 56 a navazující judikatura). Naproti tomu z následujícího bodu (bod 57 a citované judikatury) téhož poukazovaného rozsudku C-201/02, jakož i dalších vyplývá, že samotné negativní dopady na práva třetích osob, i když jsou tyto důsledky určité, nejsou důvodem pro to, aby bylo jednotlivci bráněno dovolávat se ustanovení Směrnice proti dotčenému členskému státu, reprezentovanému zde žalovaným jako stěžovatelem.

Pátý senát Soudního dvora v kontextu uvedeného ve svém rozsudku ze dne 6. 10. 2015, ve věci C-508/14, který je v této věci pro Nejvyšší správní soud závazný, dospěl k závěru (čl. 50), že: „ ... společnost O2 Czech Republic je ve vztahu ke sporu předloženému předkládajícímu soudu třetí osobou a může být vystavena pouze negativním dopadům, jež nelze považovat za povinnosti uložené na základě směrnic uplatněných před předkládajícím soudem“. Otázka, zda byl tento podnik (O2) státní entitou je proto podle Soudního dvora bezvýznamná.

Z uvedeného závěru Soudního dvora lze tedy podle Nejvyššího správního soudu jednoznačně dovozovat, že právní postavení společnosti O2 (osoby zúčastněné na řízení I.) nebrání tomu, aby se žalobkyně a) a žalobkyně b) mohly domáhat před soudem přímého účinku poukazované Směrnice (čl. 12 a 13). Nejvyšší správní soud, i přes uvedenou dílčí nesprávnost rozsudku městského soudu v otázce právního posouzení statutu osoby zúčastněné na řízení I. - společnosti O2, neshledal, že by byl rozsudek městského soudu jako celek nezákonným. Je tomu tak proto, že dílčí vadný právní názor městského soudu, že společnost O2 je státní entitou, nemůže v kontextu pro věc závazného rozsudku Soudního dvora (C-508/14) bránit přímému účinku Směrnice a její aplikaci v projednávané věci.

pokračování

Rozsudek městského soudu neodpovídá zákonu ani v tom, pokud dospěl k závěru, že žalovaný měl v projednávané věci - při ověřování výše ztráty z poskytování univerzální služby za celý rok 2004 - aplikovat výhradně Směrnici [tedy, že výše této ztráty vyčíslené za kalendářní rok 2004 - jak za období před přistoupením České republiky k EU (období od 1. 1. 2004 do 30. 4. 2004), tak i za období po přistoupení České republiky k EU (za období od 30. 4. 2004 do 31. 12. 2004), měla být posuzována výhradně skrze komunitární právo (Směrnici), která se však stala pro Českou republiku použitelnou (závaznou) až ode dne jejího přistoupení k EU (tj. ode dne 1. 5. 2004)].

Jak uvedl Nejvyšší správní soud již ve svém usnesení ze dne 23. 10. 2014, č. j. 7 As 131/2013 - 86 (čl. 36), ve znění opravného usnesení ze dne 9. 12. 2014, č. j. 7 As 131/2013 - 99, (dále jen „usnesení o předložení předběžné otázky Soudnímu dvoru“), kasační soud nesdílí právní názor městského soudu, že Směrnici bylo možno jednotně aplikovat (v otázce určení výše ztráty z poskytování univerzální služby) na celé období kalendářního roku 2004 (tedy i za období bezprostředně předcházející vstupu České republiky do Evropské unie). Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani městským soudem vadně přisuzovaná povinnost společnosti O2, že poskytovala univerzální službu kontinuálně a bez jakýchkoliv změn po celý rok 2004. Není též rozhodné, že řízení o ověření prokazatelné ztráty za rok 2004 bylo zahájeno až v roce 2005, nebo že lze v této souvislosti hovořit o „trvajícím právním vztahu“, o němž bylo rozhodováno až v době působení práva Evropské unie. Stejně tak není rozhodný ani odkaz městského soudu na rozsudek ESD ve věci C-96/2008, CIBA.

Podle Nejvyššího správního soudu je v této otázce jedinou relevantní skutečností to, že v období před vstupem České republiky do Evropské unie nebylo možno Směrnici považovat za pramen práva v České republice, který by při kolizi evropského práva s účinnými právními předpisy členského státu měl přednost, resp. který by vylučoval aplikaci vnitrostátního práva. Směrnice proto nemohla vylučovat účinnost vnitrostátních právních norem - zde zákona o telekomunikacích a vyhlášky. Jinak vyjádřeno, za situace, kdy měla Směrnice v projednávané věci přímý účinek, měl žalovaný správně posoudit výši ztráty z poskytování univerzální služby v roce 2004 odděleně [samostatně za období od 1. 1. 2004 do 30. 4. 2004 podle tehdy účinných vnitrostátních právních předpisů (zákona o telekomunikacích a vyhlášky) a za období od 1. 5. 2004 do 31. 12. 2004 podle Směrnice]. Pokud však městský soud dospěl za předestřené skutkové stavu věci k jinému závěru - a to že stěžovatel měl posuzovat výši ztráty za poskytování univerzální služby v roce 2004 výhradně podle Směrnice - nemůže tento závěr obstát. Tomuto právnímu závěru Nejvyššího správního soudu ostatně bezesbýtku přisvědčil i Soudní dvůr ve svém rozsudku (C-508/14, čl. 58 a 59), kde konstatoval, že Směrnice byla pro Českou republiku použitelná ode dne jejího přistoupení k Unii v souladu s čl. 2, 53 a 54 aktu o přistoupení, a že se pro účely určení výše čistých nákladů na povinnosti univerzální služby společností O2 nepoužije na období předcházející tomuto přistoupení (tj. na období od 1. 1. 2004 do 30. 4. 2004).

Stěžovatel ve své kasační stížnosti dále namítal, že je rozsudek městského soudu nezákonný, pokud dovodil, že napadená rozhodnutí nebyla vydána v souladu se Směrnici (že neodpovídají jejím požadavkům), a že na věc měla být aplikována Směrnice (čl. 12 a 13), která měla přímý účinek. Městský soud měl vadně dovést, že v napadených správních rozhodnutích:

- nebyly zohledněny veškeré výhody, včetně výhod nehmotných, které jejímu poskytovateli plynou z přílohy IV., části A Směrnice. Zde má však naopak za to, že tyto výhody byly správními orgány zohledněny, jejich výše však byla zanedbatelná;
- byl promítnut (do výše prokazatelné ztráty) přiměřený zisk ve smyslu vnitrostátní právní úpravy, ačkoliv dle městského soudu v souladu se Směrnicí nelze do čistých nákladů promítat žádný zisk,
- nebylo posouzeno, zda je vyčíslená prokazatelná ztráta pro poskytovatele univerzální služby nespravedlivou zátěží, ve smyslu čl. 12 a čl. 13 Směrnice.

Tato stěžovatelem obsáhle rozvedená stížnostní argumentace (na str. 7 - 12 doplnění kasační stížnosti ze dne 7. 2. 2014) ve skutečnosti vyjadřuje nesouhlas stěžovatele se závěrem městského soudu opírajícího se o uváděné závěry, pokud dovodil, že Směrnice resp. její čl. 12 a 13 mají přímý účinek, že ze strany správních orgánů byl nesprávně aplikován toliko zákon o telekomunikacích a vyhláška, namísto přímo použitelného komunitárního práva - Směrnice (srov. rozsudek městského soudu, str. 16 odst. 7), a že je rozsudek městského soudu v tomto směru i dílem nepřezkoumatelný.

Městský soud se při svém závěru o přímé použitelnosti Směrnice opřel o názor, že čl. 12 odst. 1 a čl. 13 odst. 1 Směrnice nejsou v souladu s ust. § 31 zákona o telekomunikacích a vyhláškou (str. 18 a násl. rozsudku městského soudu). Za tím účelem městský soud také předestřel účastníkům řízení a osobám zúčastněným na řízení jednak dikci čl. 12 odst. 1 a čl. 13 odst. 1, včetně přílohy č. Iv, části A Směrnice, jakož i dikci § 31 zákona o telekomunikacích a vyhlášky (§§ 1, 2) a způsob výpočtu přiměřeného zisku pro účely zúčtování prokazatelné ztráty. Nejvyšší správní soud v této souvislosti nepovažuje za účelné, aby totožnou dikci použitelných právních předpisů uváděl i do svého rozhodnutí a proto na ni toliko odkazuje. Městský soud dále předestřel účastníkům řízení i vývoj vnitrostátní právní úpravy v oblasti stanovení čistých nákladů univerzální služby, jímž byl zákon o telekomunikacích (č. 151/2000 Sb.) a soubor evropských směrnic označovaný jako „nový regulační rámec elektronických komunikací“, do něhož spadala i Směrnice, jejichž transpoziční lhůta v případě České republiky uplynula dne 30. 4. 2004. Na tuto transpoziční povinnost však český zákonodárce reagoval až zákonem č. 127/2005 Sb., o elektronických komunikacích, jenž nabyl účinnosti od 1. 5. 2005, jak ostatně vyplývá z jeho důvodové zprávy. Městský soud tak nejen s ohledem na rozdílnost dikce komunitární a vnitrostátní právní úpravy, jakož i s přihlédnutím k historickému zákonodárci konstatoval, že v roce 2004 nebyla v souladu vnitrostátní právní úprava regulující ztrátu z poskytování univerzální služby s právní úpravou, kterou byla Česká republika povinna transponovat do svého právního řádu ke dni přistoupení k EU. Otázkou, zda má čl. 12 a čl. 13 Směrnice přímý účinek se ostatně - k položené předběžné otázce Nejvyššího správního soudu v této věci - zabýval i Soudní dvůr, který je v této věci pro Nejvyšší správní soud závazný, a kde konstatoval, že: „*Články 12 a 13 směrnice 2002/22 musí být vykládány v tom smyslu, že mají přímý účinek a jednotlivci se jich mohou přímo dovolávat před vnitrostátním soudem ke zpochybnění rozhodnutí vnitrostátního regulačního orgánu*“.

I podle Nejvyššího správního soudu jsou články 12 a 13 Směrnice přímo použitelné (mají přímý účinek). Je tomu tak proto, že: 1) implementace Směrnice do právního řádu členského státu (České republiky) neproběhla úspěšně (*rozpor Směrnice se zákonem o telekomunikacích*), 2) uběhla implementační lhůta stanovená Směrnicí (1. 5. 2004) a 3)

pokračování

pravidlo stanovené Směrnicí je, určité, jasné a bezpodmínečné (*srov. např. rozsudky ve věcech C-397/2001, C-403/2001, C-389/2008*). Nejvyšší správní soud se proto v otázce přímého účinku Směrnice plně ztotožňuje s názory městského soudu a Soudního dvora. Ostatně i z obsahu výroku a odůvodnění žalobami napadeného rozhodnutí a napadeného rozhodnutí ze dne 27. 9. 2010, č. j. 28 799/05-611/IX.vyř., vyplývá, že o výši ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004 bylo stěžovatelem rozhodováno výlučně podle zákona o telekomunikacích, jaké byly podklady pro jejich vydání, úvahy, kterými se správní orgán řídil při jejich hodnocení a při výkladu právních předpisů (*srov. § 68 odst. 2 a 3 správního řádu*). Žalobkyně proto byly, v rámci soudního přezkoumání žalobami napadeného rozhodnutí stěžovatele, oprávněny domáhat se práv, které jim přiznává přímo použitelné komunitární právo (Směrnice). To znamená, že městský soud byl povinen při přezkoumávání zákonnosti žalobami napadených rozhodnutí posuzovat soulad těchto rozhodnutí s komunitárním právem. Tedy posuzovat, zda správní orgány při svém rozhodování aplikovaly použitelné právní předpisy (komunitární právo) nebo nikoliv, když aplikovaly výhradně zákon o telekomunikacích a vyhlášku. Nelze proto v uvedeném směru přisvědčit stěžovateli, že by žalobkyně nebyly oprávněny před správním soudem namítat nezákonnost jeho rozhodnutí s komunitárním právem.

V dalším se Nejvyšší správní soud zabýval toliko posouzením otázek, zda ob stojí dílčí závěry městského soudu o rozporu žalobami napadených rozhodnutí s komunitárním právem, či nikoliv.

Městský soud v napadeném rozsudku vyslovil právní názor, že způsob výpočtu prokazatelné ztráty stanovený v § 31 zákona o telekomunikacích je odlišný od způsobu výpočtu tzv. čistých nákladů stanovených Směrnicí, konkrétně její přílohou IV část A. Do výpočtu prokazatelné ztráty (podle vnitrostátního práva) byl jednak v rozporu s komunitárním právem: a) zahrnut přiměřený zisk poskytovatele univerzální služby a jednak 2) nebyly zohledněny „výhody, včetně výhod nehmotných“, které mu plynuly z titulu poskytování univerzální služby.

Jde-li o započtení přiměřeného zisku, byla podle městského soudu vnitrostátní právní úprava orientována na zjištění nákladů jako takových. Žádným způsobem se do jejího určení nepromítají možné ušlé zisky. S vysloveným názorem městského soudu, opíracím se toliko o jazykový výklad dotčených právních předpisů vnitrostátního a komunitárního práva nelze souhlasit.

Otázkou, zda lze pod pojem čistých nákladů ve smyslu Směrnice zahrnout i přiměřený zisk, se k předběžné otázce Nejvyššího správního soudu v této věci zabýval již i Soudní dvůr. Bylo tomu tak v poukazovaném rozsudku ze dne 6. 10. 2015, ve věci sp. zn. C-508/14. Zde Soudní dvůr, jak bylo uvedeno shora, vyslovil právní názor, podle kterého články 12 a 13 Směrnice nebrání tomu, aby byl do čistých nákladů na povinnost poskytování univerzální služby zahrnut „přiměřený zisk“ poskytovatele této služby, jenž tvoří míru návratnosti vlastního kapitálu. Soudní dvůr ve shodě s účastníky řízení a s poukazem na přílohu IV. části A druhého pododstavce Směrnice dospěl k názoru, že náklady cizího nebo vlastního kapitálu jsou zahrnuty mezi čistými náklady vynaložené na plnění povinností univerzální služby. Není při tom rozhodné, zda je tato konkrétní položka čistých nákladů uváděna v předmětné vnitrostátní právní úpravě pod označením

„přiměřený zisk“ nebo náklady kapitálu, neboť představuje skutečné náklady, které nese poskytovatel univerzální služby.

Nejvyšší správní soud, pro jehož rozhodování je názor Soudního dvora vyslovený ve věci sp. zn. C-508/14 závazný, proto dospěl k závěru, že nemůže obstát právní názor městského soudu, podle kterého je rozhodnutí stěžovatele nezákonné z toho důvodu, že správní orgány v rozporu se Směrnicí zahrnuly do ověřené výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004, předložené společností O2 (čistých nákladů), i náklady kapitálu poskytovatele univerzální služby (společnosti O2). Je tomu tak proto, že vnitrostátním právem používaný termín přiměřený zisk ve smyslu § 31 zákona o telekomunikacích a § 2 a § 4 vyhlášky, ve skutečnosti představuje náklady kapitálu, které je třeba zahrnovat do čistých nákladů na poskytování univerzální služby.

Nejvyšší správní soud v této souvislosti pro úplnost dodává, vzhledem k zásadě dispoziční, na které je založeno správní soudnictví v České republice, že mu nepřísluší, aby ve smyslu čl. 44 a předchozích rozsudků Soudního dvora ověřoval, zda roční míra návratnosti použitá ve vnitrostátní právní úpravě (14,5%) z účetní hodnoty vlastního kapitálu investovaného poskytovatelem univerzální služby, odpovídá kritériím rozhodnutí Soudního dvora v této věci. Je tomu tak proto, že by nepřipustně předjímal úvahu, která v první řadě náleží krajskému správnímu soudu (zde Městskému soudu v Praze). Odejmul by totiž účastníkům řízení možnost tuto úvahu napadnout ve správním soudnictví oprávněným prostředkem (kasační stížností). Posouzení této otázky ostatně prima facie nepřísluší ani městskému soudu ve správním soudnictví, které má jako celek v České republice zásadně kasační charakter. Ani tomuto správnímu soudu proto nepřísluší nahrazovat úvahy správního orgánu, které musí být obsaženy v přezkoumávaném rozhodnutí.

Rozsudek městského soudu však již není nezákonný, pokud městský soud dovodil, že ze strany správních orgánů nebyly do ověřené výše ztráty za poskytování univerzální služby společnosti O2 v roce 2004 zohledněny v rozporu s čl. 12 a přílohou IV částí A Směrnice „výhody, včetně výhod nehmotných“, které této společnosti plynuly z titulu poskytování univerzální služby.

Jak zcela případně uvedl ve svém rozsudku městský soud, vnitrostátní právní předpis neumožňoval regulačnímu orgánu zohlednit při stanovení prokazatelné ztráty ve smyslu požadavků Směrnice v roce 2004 veškeré výhody, včetně výhod nehmotných, které poskytovateli univerzální služby plynou z jejího poskytování. Je tomu tak proto, že Směrnice v čl. 12 („Výpočet nákladů na povinnosti univerzální služby“) v odst. 1 stanoví: *„Pokud se vnitrostátní regulační orgány domnívají, že poskytování univerzální služby podle článků 3 až 10 může představovat pro podniky určené k poskytování univerzální služby nespravedlivou zátěž, vypočítají čisté náklady na její poskytování. Za tímto účelem vnitrostátní regulační orgány: a) v souladu s přílohou IV částí A vypočítají čisté náklady na povinnost poskytování univerzální služby, přičemž zohlední jakoukoli tržní výhodu, která vyplýne pro podnik určený k poskytování univerzální služby [...]“* (zvýraznění provedl Nejvyšší správní soud). Hodnotu nehmotné výhody je pak třeba pro tyto účely vyjádřit v penězích (bod 20 odůvodnění Směrnice). Tak tomu ale podle vnitrostátní právní úpravy (zákona o telekomunikacích a vyhlášky), podle níž v projednávané věci postupovaly správní orgány, není. Městský soud proto zcela správně konstatoval, že ust. § 31 zákona o telekomunikacích je v rozporu s čl. 12 odst. 1 písm. a) Směrnice a na něj navazující

pokračování

přílohou IV, část A Směrnice. Jinak řečeno, správními orgány měly být zohledněny v čistých nákladech univerzální služby „výhody, včetně výhod nehmotných“, které společnosti O2 plynuly z titulu poskytování univerzální služby. Z obsahu napadených rozhodnutí, ani z obsahu správního spisu ale není zřejmé, že by správní orgány tyto nehmotné výhody ve skutečnosti zohlednily.

Na uvedeném nemůže ničeho změnit ani nynější argumentace stěžovatele [ve vztahu k připomínkám žalobkyně a) i žalobkyně b)], že se nehmotnými výhodami ve svých rozhodnutích zabýval jak správní orgán (str. 15 - 24 napadeného rozhodnutí), tak i žalovaný (str. 28 žalobou napadeného rozhodnutí), v částech, v nichž rekapituloval obsah znaleckého posudku č. 2267/2009 (str. 15 a násl. napadeného rozhodnutí). Ostatně sám správní orgán v kapitole 3.3.3.5 a násl. napadeného rozhodnutí, jakož i na str. 28 a násl. žalobou napadeného rozhodnutí uvádí, že platná legislativa mu nenařizuje zohlednění nehmotných výhod a že tyto neměl povinnost ani zohlednit, tedy že do výpočtu ztráty z poskytování univerzální služby zahrnul pouze náklady podle zákona o telekomunikacích, vyhlášky a vydaného formuláře.

Ve světle uvedeného nelze než dospět k závěru, že ob stojí právní závěr městského soudu o nezákonnosti rozhodnutí správních orgánů, pokud v rozporu s komunitárním právem při svém rozhodování nezahrnuly do výše ověřené ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004, resp. za období od 1. 5. 2004 do 31. 12. 2004, žádné nehmotné výhody (*jakoukoliv tržní výhodu*) plynoucí společnosti O2 v tomto období (1. 5. 2004 do 31. 12. 2004) z titulu poskytování univerzální služby, jak to předpokládá čl. 12 Směrnice, jehož uplatnění se žalobkyně a) i žalobkyně b) domáhaly ve svých připomínkách.

Nejvyšší správní soud v poukazované souvislosti neshledal opodstatněnou ani výtku stěžovatele, že je rozsudek městského soudu dílem nepřezkoumatelný pro nedostatek důvodů či pro nesrozumitelnost.

Nejvyšší správní soud při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu vychází z ustálené judikatury Ústavního soudu (např. náleží Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, uveřejněný pod č. 34 ve svazku č. 3 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu, náleží Ústavního soudu ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, uveřejněný pod č. 85 ve svazku č. 8 Sbírky nálezů a usnesení Ústavního soudu), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny základních práv a svobod, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, *je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit* (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). Z odůvodnění rozhodnutí proto musí vyplývat vztah mezi skutkovými zjištěními a úvahami při hodnocení důkazů na straně jedné a právními závěry na straně druhé.

Nejvyšší správní soud nepominul ani náleží Ústavního soudu ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Ostatně Ústavní soud i v nálezu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I.

ÚS 1534/08 (dostupný na www.nalus.usoud.cz), rovněž konstatoval, že: „*Soudy jsou povinny svá rozhodnutí řádně odůvodnit; jsou povinny též vysvětlit, proč se určitou námitkou účastníka řízení nezabývaly (např. proto, že nebyla uplatněna v zákonem stanovené lhůtě). Pokud tak nepostupují, porušují právo na spravedlivý proces garantované čl. 36 odst. 1 Listiny*“.

Otázkou přezkoumatelnosti rozhodnutí správních soudů se Nejvyšší správní soud zabýval ve své judikatuře již dříve. Bylo tomu tak např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Azs 47/2003 - 130, který byl uveřejněn pod č. 244/2004 Sbírky rozhodnutí Nejvyššího správního soudu, v němž vyložil, že: „*Za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. lze považovat zejména ta rozhodnutí, která postrádají základní zákonné náležitosti, z nichž nelze seznat, o jaké věci bylo rozhodováno či jak bylo rozhodnuto, která zkoumají správní úkon z jiných než žalobních důvodů (pokud by se nejednalo o případ zákonem předpokládaného přezkumu mimo rámec žalobních námitek), jejichž výrok je v rozporu s odůvodněním, která neobsahují vůbec právní závěry vyplývající z rozhodných skutkových okolností nebo jejichž důvody nejsou ve vztahu k výroku jednoznačné*“. V rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, který byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 133/2004, vyslovil Nejvyšší správní soud názor, že: „*Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody. Za takové vady lze považovat případy, kdy soud opřel rozhodovací důvody o skutečnosti v řízení nezjišťované, případně zjištěné v rozporu se zákonem, anebo případy, kdy není zřejmé, zda vůbec nějaké důkazy byly v řízení provedeny*“. V rozsudku ze dne 31. 1. 2008, č. j. 4 Azs 94/2007 - 107, který je dostupný na www.nssoud.cz, Nejvyšší správní soud judikoval, že: „*Je-li odůvodnění rozhodnutí krajského soudu vystavěno na rozdílných a vnitřně rozporných právních hodnoceních téhož skutkového stavu, je takové rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost (§ 103 odst. 1 písm. d) soudního řádu správního)*“.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že má-li být soudní rozhodnutí přezkoumatelné, musí z něj být zřejmé, jaký skutkový stav vzal správní soud za rozhodný a jak uvážil o pro věc zásadních skutečnostech, resp., jak se vypořádal se vznesenými žalobními body a k nim se vztahující žalobní argumentací a jakým způsobem postupoval při posuzování těchto skutečností. Uvedené musí nalézt svůj odraz v odůvodnění přezkoumávaného rozhodnutí. Je tomu tak proto, že jen prostřednictvím odůvodnění soudního rozhodnutí lze dovodit, z jakého skutkového stavu správní soud vyšel, a jak o něm uvážil. Co do rozsahu přezkoumávání správního rozhodnutí (po věcné stránce) je správní soud, nestanoví-li zákon jinak (srov. ust. § 75 odst. 2 s. ř. s. v návaznosti na ust. § 71 odst. 2 věta třetí s. ř. s.), vázán dispoziční zásadou. Ponechat stranou nelze ani okolnost, že odůvodnění soudního rozhodnutí v podstatě předurčuje možný rozsah opravného prostředku vůči němu ze strany účastníků řízení. Pokud by přezkoumávané rozhodnutí vůbec neobsahovalo odůvodnění nebo by nereflektovalo na žalobní námitky a zásadní argumentaci, o kterou se opírá, pomíjelo by jednotlivá podání účastníků řízení a námitky v nich uvedené nebo by bylo vnitřně rozporné, mělo by to nutně za následek jeho zrušení pro nepřezkoumatelnost. Tak tomu ale v projednávané věci není.

Z odůvodnění napadeného rozsudku je především zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů tento správní soud

pokračování

dospěl k závěru o přímém účinku čl. 12 a čl. 13 Směrnice a nesouladu napadeného rozhodnutí s komunitárním právem, pokud správní orgány při svém rozhodování o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004 nezohlednily veškeré výhody, včetně výhod nehmotných, jež společnosti O2 v roce 2004 plynuly z titulu jí poskytované univerzální služby. Navazující závěry městského soudu, jež vyplývají z rekapitulace správního spisu, jsou též dostatečně určité i srozumitelné a odpovídají rovněž zásadám logického vyvozování závěrů ze skutkových zjištění.

Ponechat stranou nelze městským soudem stěžovateli důvodně vytýkané pochybení při dokazování a hodnocení důkazů v souvislosti s žalobkyní a) předloženým znaleckým posudkem k jednotlivým nehmotným výhodám, které bylo podle jejího mínění třeba zohlednit správním orgánem jako tržní výhodu. Je tomu tak proto, že napadené rozhodnutí je výsledkem úvah a soudů rozhodujícího orgánu, který musí mít podklad ve skutkovém stavu zjištěném tímto orgánem. Český telekomunikační úřad musí k posouzení nehmotných výhod přistoupit sám a na základě vlastních určitých skutkových zjištění. Pokud některý z účastníků [zde žalobkyně a)] na podporu svých tvrzení předloží znalecký posudek, nepřísluší správnímu orgánu, není-li sám znalcem, či znaleckým ústavem, vyvracet závěry znalce o tom, která výhoda poskytovateli ve skutečnosti vznikla a v jaké výši. Uvedené platí tím spíše, měl-li stěžovatel při svém rozhodování k dispozici dva znalecké posudky (viz. posudek společnosti O2 ze dne 22. 4. 2010, č. l. 1314-1350 správního spisu), které byly nadto protichůdné. Za takového stavu je na místě postupovat způsobem, který předestřel Nejvyšší správní soud již v rozsudku ze dne 1. 7. 2010, č. j. 7 Afs 50/2010 - 60, jenž byl publikován ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 2138/2010. V tomto rozsudku kasační soud konstatoval: *„Má-li k téže otázce správce daně k dispozici dva rovnocenné, ale co do závěru odlišné znalecké posudky, nepřísluší mu, aby sám bez dalšího uvážil, který z nich použije pro rozhodná skutková zjištění a který nikoliv. Naopak je povinen odstranit jejich vzájemné rozpory a nesrovnalosti, a to především prostřednictvím výsledku znalce, popřípadě znalců obou. Nevedly-li by tyto výpovědi k ozřejnění vzešlých nejasností, bylo by namíste přistoupit k dalšímu znaleckému zkoumání nebo reviznímu znaleckému posouzení“*. Uvedenému závěru není k tíži, vztahoval-li se k postupu správních orgánů podle daňového řádu a nikoliv podle správního řádu, v jehož mezích bylo rozhodováno v této věci.

Podle Nejvyššího správního soudu tedy ob stojí právní názor městského soudu, že ustanovení čl. 12 a přílohy IV část A Směrnice, byla v roce 2004 (pro období od 1. 5. 2004) v rozporu s vnitrostátním právem a nenechávala členským státům prostor pro uvážení nebo pro zpřesňující legislativní dotváření na vnitrostátní úrovni v otázce, jak stanovit výši čistých nákladů a že tento názor netrpí stěžovatelem vytýkanou nepřezkoumatelností.

Správný je i závěr městského soudu o nezákonnosti žalobami napadených rozhodnutí z toho důvodu, že stěžovatel při svém rozhodování nezkoumal, zda prokazatelná ztráta představuje pro poskytovatele univerzální služby nespravedlivou zátěž, či nikoliv.

Městský soud ve svém rozsudku (str. 19 odst. 4 a násl.) podrobně rozvedl, z jakých důvodů má za to, že zákon o telekomunikacích a vyhláška neodpovídá požadavkům čl. 12 a čl. 13 Směrnice. Zdůraznil, že česká právní úprava, podle které vyčíslil správní orgán ztrátu společnosti O2 z poskytování univerzální služby za rok 2004 (správně od 1. 5. 2004,

jak bylo uvedeno shora), neodpovídá požadavkům kladeným na tuto ztrátu ze strany Směrnice. Tomuto závěru nelze ničeho vytknout. Vnitrostátní právní úprava vychází z toho, že poskytovateli univerzální služby má být uhrazena jakákoliv ztráta, která mu vznikla v důsledku provozování této služby. Komunitární úprava (čl. 13 Směrnice) však stojí na premise, že poskytovateli univerzální služby je třeba uhradit jen takovou ztrátu, která pro něj představuje „nespravedlivou zátěž“. To znamená, že komunitární úprava, podle které měl stěžovatel při svém rozhodování pro část kalendářního roku vycházet (za období od 1. 5. 2004 do 31. 12. 2004) předpokládala primární úvahu správního orgánu o tom, zda je vyčíslená prokazatelná ztráta pro poskytovatele univerzální služby (společnost O2) nespravedlivou zátěží, či nikoliv (a z jakých důvodů tomu tak je). Takovou úvahu však napadené rozhodnutí neobsahuje (a ani obsahovat nemůže, neboť správní orgán aplikoval výlučně vnitrostátní právo). Jde však o zákonný předpoklad (nezbytnou úvahu) pro následné vyčíslení čistých nákladů na poskytování univerzální služby, jenž lze podrobit soudnímu přezkoumání. Na uvedeném také nic nemění ani nynější tvrzení stěžovatele, že prokazatelná ztráta vyčíslená podle vnitrostátních právních předpisů jistě pro poskytovatele univerzální služby představovala nespravedlivou zátěž, neboť „byla vyčíslena v řádech stamilionů Kč“. Nynější tvrzení stěžovatele však nemůže obstát. Je tomu tak proto, že tato úvaha měla být v prvé řadě obsažena v napadeném rozhodnutí. Současně je i nedostatečná, pokud současně tuto částku nelze porovnat s jakoukoliv výchozí hodnotou (např. výší dosaženého celkového obrátu společnosti O2). Nelze tak jakkoliv vytýčit mez, kdy by možná ztráta u poskytování univerzální služby byla ještě spravedlivou/únosnou a naopak, kdy již nikoliv. Tato úvaha však náleží výhradně správnímu orgánu rozhodujícímu o ověření výše ztráty z poskytování univerzální služby za rok 2004 (resp. jeho dílčí části), jak byla předložena společností O2. Tuto absentující úvahu správního orgánu pak není sto nahradit ani městský soud ani nyní Nejvyšší správní soud.

Nejvyšší správní soud ze všech uvedených důvodů dospěl k závěru, že městský soud nepochybil, pokud žalobou napadené rozhodnutí žalovaného i jemu předcházející rozhodnutí Českého telekomunikačního úřadu ze dne 27. 9. 2010, č. j. 28 799/05-611/IX.vyř., zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

Na uvedeném nemění nic ani okolnost, pokud Nejvyšší správní soud shora konstatoval dílčí nezákonnosti napadeného rozsudku městského soudu a) v otázce temporálních účinků Směrnice, neboť městský soud mylně vztáhl její účinnost i na období před přistoupením České republiky k EU (období od 1. 1. 2004 do 30. 4. 2004); b) v otázce nesprávného posouzení statutu společnosti O2, když dovodil, že tato společnost je státní entitou a c) v otázce, že započtení přiměřeného zisku (nákladů kapitálu), vyčísleného podle zákona o telekomunikacích a vyhlášky pod pojem čistých nákladů ve smyslu Směrnice, bylo v rozporu s komunitárním právem (Směrnicí).

Otázkou, ob stojí-li výrok stížností napadeného rozhodnutí správního soudu v případě, kdy kasační soud shledá podanou kasační stížnost dílem opodstatněnou, se Nejvyšší správní soud zabýval již dříve. Bylo tomu tak v usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 4. 2009, č. j. 8 Afs 15/2007 - 75, které bylo publikováno ve Sbírce rozhodnutí Nejvyššího správního soudu pod č. 1865/2009 a navazujícím rozsudku téže spisové značky. V poukazovaném usnesení rozšířený senát vyslovil názor, že: „Zruší-li správně krajský soud rozhodnutí správního orgánu, ale výrok rozsudku stojí na nesprávných důvodech, Nejvyšší správní soud v kasačním řízení rozsudek krajského soudu zruší a věc mu vrátí k dalšímu řízení (§ 110 odst. 1 s. ř. s.). Ob stojí-li však

pokračování

důvody v podstatné míře, Nejvyšší správní soud kasační stížnost zamítne a nesprávné důvody nahradí svými. Pro správní orgán je pak závazný právní názor krajského soudu korigovaný právním názorem Nejvyššího správního soudu“. Právě o druhý předvídaný případ jde i v této věci.

Nejvyšší správní soud, vázán rozsudkem 5. senátu Soudního dvora ve věci sp. zn. C-508/14 dospěl k závěru, že městský soud při zrušení žalobou napadeného rozhodnutí vyšel dílem i z úvah, které neobstály před Soudním dvorem a kasačním soudem. Nesprávnost těchto dílčích úvah však ve svém výsledku nemohla zvrátit zásadní důvody zrušujícího rozsudku městského soudu. Je tomu tak proto, že napadené správní rozhodnutí bylo skutečně vydáno v rozporu s komunitárním právem, jak dovodil v přezkoumávaném rozsudku již městský soud.

Nejvyšší správní soud proto ve shodě s předestřeným názorem rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu vyslovil, že důvody zrušujícího rozsudku městského soudu obstály v podstatné míře, vadné názory městského soudu nahradil vlastními a kasační stížnost zamítl, neboť není důvodná (§ 110 odst. 1 poslední věta s. ř. s.).

V dalším řízení bude na stěžovateli, resp. na Českém telekomunikačním úřadu, aby v mezích závazného právního názoru městského soudu, modifikovaného názorem Nejvyššího správního soudu obsaženým v tomto rozsudku a rozsudku Soudního dvora ve věci sp. zn. C-508/14, posoudil oprávněnost předloženého zúčtování prokazatelné ztráty osobou zúčastněnou na řízení I. (společností O2) dne 30. 6. 2005, vzniklé této společnosti v souvislosti s poskytováním univerzální služby v roce 2004. Při tom bude postupovat tak, že část této ztráty (za období od 1. 1. 2004 do 30. 4. 2004) posoudí výhradně v kontextu v tomto období platné a účinné vnitrostátní právní úpravy (zákona o telekomunikacích a vyhlášky) a zbylou část posoudí podle v kontextu přímo účinné komunitární úpravy (Směrnice), která měla pro období od 1. 5. 2004 do 31. 12. 2004 přednost před vnitrostátní právní úpravou (zákonem o telekomunikacích a vyhláškou). Teprve po té vydá rozhodnutí, které bude odpovídat zákonu.

Nejvyšší správní soud rozhodl o kasační stížnosti rozsudkem bez jednání, protože mu takový postup umožňuje ust. § 109 odst. 2 s. ř. s.

Výroky II. - III. o náhradě nákladů řízení před Nejvyšším správním soudem se opírají o ust. § 60 odst. 1, věta první s. ř. s. ve spojení s ust. § 120 s. ř. s., podle něhož, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, jež důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl.

Žalobkyně a) měla úspěch v řízení o kasační stížnosti, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný (stěžovatel) ve věci úspěch neměl, a proto je povinen zaplatit žalobkyni a) na náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč, které jí vznikly v podobě nákladů na zastoupení JUDr. Petrem Hromkem, Ph.D., advokátem před Nejvyšším správním soudem. Náklady se sestávají z odměny za zastoupení (1 úkon právní služby - vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného) v celkové výši 3.100 Kč, spočívající v podání ve věci samé [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], z náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč za 1 úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), a z k tomu se vztahující 21 % daně z přidané hodnoty ve výši 714 Kč,

které tak činí celkem částku ve výši 4.114 Kč, jež je splatná k rukám zástupce žalobkyně a) JUDr. Petra Hromka, Ph.D., advokáta.

Žalobkyně b) měla úspěch v řízení o kasační stížnosti, a proto má právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný (stěžovatel) ve věci úspěch neměl, a proto je povinen zaplatit žalobkyni b) na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti částku 4.114 Kč, které jí vznikly v podobě nákladů na zastoupení Mgr. Martinem Dolečkem, advokátem a společníkem KŠD LEGAL advokátní kancelář s.r.o. před Nejvyšším správním soudem. Náklady se sestávají z odměny za zastoupení (1 úkon právní služby - vyjádření ke kasační stížnosti žalovaného) v celkové výši 3.100 Kč, spočívající v podání ve věci samé [§ 1 odst. 1, § 7, § 9 odst. 4 písm. d), § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], z náhrady hotových výdajů ve výši 300 Kč za 1 úkon právní služby (§ 13 odst. 3 advokátního tarifu), a z k tomu se vztahující 21 % daně z přidané hodnoty ve výši 714 Kč, které tak činí celkem částku ve výši 4.114 Kč, jež je splatná k rukám zástupce žalobkyně b) Mgr. Martina Dolečka, advokáta a společníka KŠD LEGAL advokátní kancelář s.r.o.

Výrok IV. se opírá o ust. § 60 odst. 5 s. ř. s. za použití ust. § 120 s. ř. s., podle kterého osoby zúčastněné na řízení nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť jim soud v řízení neuložil žádnou povinnost.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 29. února 2016

JUDr. Jaroslav Hubáček
předseda senátu